

BEROEPSBELANGEN.

WIL DE WETGEVER DE WET TOT EEN BESPOTTING MAKEN?

De couranten bevatten dezer dagen het bericht, dat een predikant uit Ierseke met een aantal kinderen in auto's uit Zeeland naar Zwolle is gereisd om daar door dr. J. NOORDZIJ, arts, te laten verklaren, dat de gezondheidstoestand van de kinderen niet toelaat, dat zij worden ingeënt. Daar de wet (alsnog!) een verklaring van twee artsen verlangt, reisde men verder naar Apeldoorn, waar vermoedelijk de arts J. P. SCHOUTEN den predikant ten dienste heeft gestaan, die op dit gebied reeds naam heeft gemaakt (zie dit *Tijdschrift*, 1908, I. bldz. 1492, II, bldz. 60, 62, 678 en 1735).

Een collega uit Zuid-Holland schreef mij naar aanleiding hiervan het volgende: „Een mijner patiënten wenschte zijn kinderen niet te laten vaccineeren, en vroeg mij een bewijs, dat de toestand van het kind zulks niet gedoogde. Ik weigerde dit, omdat er geen enkele reden voor was, maar ik verzocht ten overvloede collega X. eveneens het kind te onderzoeken. Deze verklaarde eveneens niet de minste reden te hebben om het kind niet te doen vaccineeren. De vader nam daarmede geen genoegen, en zeide wel een weg te weten om een dusdanige verklaring te krijgen, *wat hem dan ook te Zwolle gelukte*”.

Er is in deze zaak iets heel verblijdends. Om aangaande kinderen, wien niets scheelt, een verklaring te krijgen, dat zij niet tegen de inenting kunnen, moet men uit geheel het land naar Zwolle en Apeldoorn reizen. Dit bewijst, dat de Nederlandsche artsen, ook al is er wel eens geklaagd, dat er onder zijn, die op ander gebied wel eens slap zijn met „verklaren”, allen schrap staan, als men van hen verlangt, dat zij tegen het belang der volksgezondheid zouden handelen.

De twee heeren, die wèl verklaren? Ach, van hen kan men, als men dat wil, aannemen, dat zij overtuigd zijn, dat voor ieder kind, dat men bij hen brengt, de inenting schadelijk zou zijn, evenals vele Amerikaansche artsen overtuigd waren, althans deze overtuiging schriftelijk te kennen gaven, dat ieder, die bij hen kwam, sterken drank noodig had. Sommigen hunner hebben voor deze overtuiging met zware straffen moeten boeten, maar in ons vaderland is iedere overtuiging heilig en veilig.

Maar moet de regeering zich niet afvragen, of aan een overtuiging, die slechts door twee van de meer dan 3000 artsen eerlijk gedeeld wordt, een grotere practische invloed mag worden toegekend dan aan die van al de overige artsen? Hier wordt een geheele generatie van een dorp aan de bescherming der koepokinenting onttrokken, en wie weet hoe velen hierin reeds zijn voorgegaan! Heeft de wetgever, toen hij de mogelijkheid schiep om door een verklaring van twee artsen vrijstelling van de inenting te krijgen, de wet willen ondermijnen? Alles is mogelijk; maar dan had hij liever niet moeten spreken van „twee artsen”, maar van „de heeren NOORDZIJ en SCHOUTEN”. Of was de bedoeling, mogelijke schadelijke

werking der inenting te voorkomen, en daarbij tevens de kans te ontgaan van niet wel gegronde verklaringen van één misschien bevooroordeelden of lichtzinnigen arts? Dan moet, in het licht der inmiddels opgedane ondervinding, de wet bepalen, dat de verklaring wordt afgegeven: 1°. door den huisarts van het kind, of, als beweerd wordt, dat het kind geen huisarts heeft, door den gemeentearts, en 2°. door een anderen arts ter plaatse of in de omgeving. In het geval van den Zuid-Hollandschen arts was door twee artsen vastgesteld, dat het kind wèl mocht worden ingeënt. Hier moest de inspecteur een nader onderzoek kunnen doen instellen naar de gegrondheid der hiermede strijdige verklaringen.

Dit alles zij den wetgever ter overweging aanbevolen. Als het waar is, wat indertijd in *Het Volk* beweerd is, dat het ontwerp van de wet op de besmettelijke ziekten zich tevreden wil stellen met een verklaring van één arts ter vrijstelling van de inenting, dan moge dit de reiskosten van opstandige ziekeherders wel eenigszins verlichten, maar het zou het gevaar voor de hun toevertrouwde schapen nog grooter maken, en daarom mogen regeering en volksvertegenwoordiging zich wel bedenken alvorens, misschien nog wel uit politieke overwegingen, de gezondheid en het leven van honderden misschien duizenden op het spel te zetten.

H. PINKHOF.

VERANTWOORDELIJKHEID VAN EEN APOTHEKER. — Een apothekersbediende te Parijs had voor een kindje van drie maanden een kalmeerend drankje met het etiket „uitwendig”, en daarentegen een mengsel van ol. eucalypti en tct. benzoës met de signatuur van het drankje afgeleverd. Het kind, dat van het uitwendige middel had ingekregen, stierf na eenige uren. De moeder stelde tegen den apotheker en zijn bediende een schadevergoedingseisch van 15000 francs in, want dit was de nauwkeurige geldwaarde van haar moedersmart. De rechtbank wees haar 5000 francs toe, hoewel het voor haar vaststond, dat het kind — met beiderzijdsche bronchopneumonie — reeds stervend was, toen het middel, dat ook weinig kwaad kon, werd toegediend. Het Hof van Appel wees den eisch echter af. Al was de vergissing zeer ernstig, geen schadevergoeding mocht worden toegekend, tenzij bewezen was, dat de schade door de vergissing was veroorzaakt (*Paris Médical*).

EEN AANSLAG OP DE BURGERLIJKE RECHTEN DER DUITSCHE ARTSEN. — Toen het vorige jaar de Duitse ziekenfondsen tot redelijkheid waren gedrongen, doordat de artsen hun overeenkomsten beschouwden als door de verandering der omstandigheden opgeheven, en de rechter hen in het algemeen in het gelijk stelde, werd reeds het voornemen geopperd, bij den Wetgever op het toekennen eener grootere macht over de artsen aan te dringen.

De ziekenfondsen hebben een maar al te gewillig oor gevonden bij „hoogerhand”, en thans is een ontwerp „tot regeling der verhouding tusschen artsen en ziekenfondsen” verschenen, dat zoowel de arts dr. G. RITTER als de rechtsgeleerde dr. W. JOACHIM in *Berlin. Aerzte-Correspondenz* van 25 Maart als een *uitzondingswet tegen de artsen* bestempelen.

Alle artsen in een district, die ziekenfondspraktijk wenschen uit te oefenen, moeten zich op een lijst laten inschrijven. Als nu door een scheidsgerecht, gelijk in het ontwerp omschreven wordt, een zekere overeenkomst tusschen de artsen en een ziekenfonds wordt vastgesteld, dan wordt iedere arts, die niet bereid is volgens de voorwaarden dier overeenkomst voor het ziekenfonds werkzaam te